

ה סב נכדו שכבדו על שמיכה שנפ-
רשה בחורש הקטן. מרחוק אפשר היה
לחשוב כי השניים פשוט נחים זה ליד
זה, כאילו אחרי מישחק מעייף. אולם
כאשר התקרבו השוטרים למקום, הם גילו
תמונה מזעזעת: ידו הימנית של הסב
יוסף ברניצקי אחזה באקדה. היד השמאלית
לית חיבקה את הנער בן ה-11, נכדו,
עופר אביגדורי. ידיו הזעירות של עופר
אחזו בבגדי הסב, כאילו התרפקו עליו.
ראשי שניהם היו מגוקבים מיריית כדור
אחד. שניהם היו מתים.

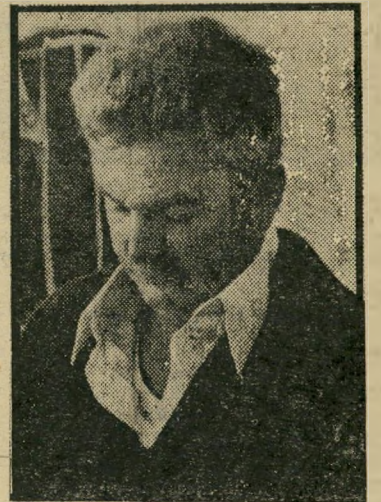
האמונה

נחלשה

ע ופר אביגדורי היה ילד אוטיסטי.
ההגדרה הפופולארית לילד אוטיסטי
היא של ילד המנותק מן המציאות ואינו

נכד

הביל"יים

ריחם

על נכדו

ומת עימו

עזרה כמתנות

אהבה

יוצר קשר עם סביבתו. אולם כאשר הגיע
ביום השישי שעבר יוסף ברניצקי אל בית-
הספר המיוחד לאוטיסטים ברחוב בית-
לחם בחיפה, שבו שיחק נכדו, הוכיח עופר
כי למציאות אחת יש לו קשר עמוק:
למציאות שיצר סביבו סבו. עופר זינק
בצהלות שימחה לקראת הסבא, שימחה
ששיכנעה אפילו את המורה להתיר לסב
לקחת את נכדו לטיול, למרות שעדיין לא
הסתיימו שעות הגן.

היה זה הטיול האחרון של הסב ונכדו.
טיול שהסתיים במוות, מוות מתוך אהבה.
יוסף ברניצקי, בן לאחת המישפחות
הוותיקות והמפוארות בארץ, ששורשיה
בראשון לציון וענפיה בחיפה ובבנימינה,
אהב באופן מיוחד את נכדו, בן בתו
ליאורה ובעלה בועז אביגדורי. הוא ביכר
אותו על פני שני הנכדים האחרים בני
ה-9 וה-4. מאז גילו ליאורה ובועז כי
בנם הבכור הוא אוטיסט, נקשרה נפשנו
של הסב בנכד. כמעט כל דקה שהיתה
פנויה מעסק דודי השמש שלו, הוא נהג
להקדיש לטיפול בילד. לא היה יום שבו

יוסף לאשתו אהובה כי באותו היום
לא יפתח את חנותו. "אני הולך לעשות
גביית חובות." אמר לאהובה בקול שקט
ויציב שלא עורר את חשדה אפילו במעט.
אולם יוסף לא הלך לגבות חובות כספיים.
הוא הלך לגבות את חוב הגורל. יוסף פנה
לבית-הספר של עופר ולקח אותו איתו.

המסורת במישפחת אביגדורי-ברניצקי
היתה כי מדי יום שישי הובילה מונית
מיוחדת את עופר מבית-הספר לביתם של
סבא וסבתא. שם נהג לשחק עם סבא עד
ארוחת-הערב.

דה בראש הסניף החיפאי של אגודה זו.
ליאורה רצתה להקל על חייו של בנה,
אך גם להקל על חייהם של ילדים אחרים
שגורלם התאכזר אליהם.

נראה כי בשבועות האחרונים נחלש
דווקא הסב באמונתו. הוא הבחין כיצד
עופר גדל, אך אינו מתגבר על נכותו.
יוסף ברניצקי אהב את עופר, אפילו יותר
מאשר אהב את חייו שלו. הוא לא רצה
לראות את נכדו סובל והחליט לקחת את
גורל הילד במו ידיו.

בבוקר היום השישי שעבר הודיע

הוא לא ביקר אותו, יצא עימו לטיולים,
בעיקר בסביבה המרוחקת מילדים אחרים,
רכש לו מתנות ופינק אותו, כפי שרק
סב אוהב יודע לפנק, ויותר. בכיתו של
הסב היתה סיפריה עצומה. כמעט כל חומר
שפורסם על בעיות הילדים האוטיסטים,
נלמד בשקדנות על-ידו.

הסב היה זה שעורר את בתו ואת בעלה
לפעול למען עתידו של עופר. הוא הדביק
את בתו ליאורה באופטימיות שלו. ליאורה
המעשית הקימה, יחד עם אימהות אחרות
לילדים אוטיסטים, את אגודת אלום, ועמ-